

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 53/20
Luxemburg, 30 aprilie 2020

Hotărârea în cauza C-584/18
D. Z./Blue Air – Airline Management Solutions SRL

Refuzul la îmbarcare opus unui pasager pentru motivul că acesta ar fi prezentat documente de călătorie pretins necorespunzătoare nu privează, în sine, pasagerul de protecția prevăzută de Regulamentul în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni

În caz de contestare din partea acestui pasager, revine instanței competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor acestui refuz

La 6 septembrie 2015, D. Z., resortisant al Kazahstanului, s-a deplasat la aeroportul din Larnaca (Cipru) în vederea îmbarcării pentru un zbor al companiei aeriene române Blue Air cu destinația București (România), unde prevăzuse să rămână până la 12 septembrie 2015. La momentul controlului la aeroport, el a prezentat pașaportul său, un permis de ședere temporară cipriot, cererea de eliberare a vizei de intrare pe teritoriul român pe care o depusese anterior pe site-ul internet al Ministerului Afacerilor Externe român, precum și răspunsul ministerului menționat potrivit căruia o asemenea viză nu era necesară.

Contactat de angajații societății care acționează în calitate de mandatar al Blue Air în aeroportul din Larnaca, personalul la sol al Blue Air din aeroportul București a arătat că D. Z. nu putea intra în România în lipsa deținerii unei vize naționale, ceea ce a avut drept consecință refuzul la îmbarcarea acestuia.

D. Z. a formulat o acțiune împotriva Blue Air la Eparchiako Dikastirio Larnakas (Tribunalul Districtual din Larnaca, Cipru), în scopul de a fi compensat pentru prejudiciul pe care considera că l-a suferit ca urmare a acestui refuz.

În aceste condiții, instanța de trimitere a solicitat Curții de Justiție să interpreteze Decizia privind regimul simplificat de control al persoanelor la frontierele externe (denumită în continuare „decizia”)¹, Codul Frontierelor Schengen², precum și Regulamentul în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni³. Potrivit articolului 3 din respectiva decizie, cele patru state membre vizate de aceasta, printre care România, pot să recunoască ca fiind echivalente cu vizele lor naționale, pentru șederi pe teritoriul lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, vizele și permisele de ședere eliberate de celelalte state membre astfel vizate.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea consideră mai întâi că, atunci când un stat membru vizat de respectiva decizie se angajează, astfel cum a procedat România, să aplice decizia și regimul

¹ Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE (JO 2014, L 157, p. 23).

² Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO 2006, L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5).

³ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218, rectificare în JO 2016, L 94, p. 17).

prevăzută de articolul 3 din aceasta și să recunoască drept echivalente cu propriile sale vize vizele și permisele de ședere eliberate de celelalte state membre destinate ale respectivei decizii, **acest stat membru este obligat să recunoască în principiu toate documentele menționate de acest articol pentru șederile care nu depășesc 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și nu poate deroga, de la caz la caz, de la acest regim.**

Dat fiind că dispoziția menționată a deciziei, în această privință, îndeplinește criteriile de necondiționalitate și de precizie suficientă, Curtea a statuat că **un resortisant al unui stat terț, titular al unei vize de intrare sau al unui permis de ședere care beneficiază o asemenea recunoaștere, poate invoca această dispoziție împotriva acestui stat membru (efect direct).**

Cu toate acestea, **pasagerul nu poate opune decizia operatorului de transport aerian care i-a refuzat îmbarcarea pentru motivul că intrarea pe teritoriul statului membru de destinație ar fi fost refuzată de autoritățile acestui din urmă stat, întrucât, procedând astfel, operatorul de transport aerian nu acționează în calitate de emanație a acestui stat membru.** Misiunea sa este vădit diferită de cea care revine polițiștilor de frontieră în temeiul Codului Frontierelor Schengen: el este obligat să verifice numai dacă resortisanții străini dețin documentele de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriul statului membru de destinație.

În continuare, subliniind că, în temeiul Codului Frontierelor Schengen, refuzul intrării este supus unor condiții de formă deosebit de stricte, destinate în special să protejeze dreptul la apărare, Curtea arată că **faptul că un operator de transport aerian refuză îmbarcarea unui resortisant al unui stat terț, în lipsa unei decizii de refuz al intrării scrise, motivate și comunicate persoanei interesate, este contrar acestui cod.**

În sfârșit, Curtea a statuat că **refuzul la îmbarcare motivat de caracterul pretins necorespunzător al documentelor de călătorie nu privează, în sine, pasagerul de protecție în temeiul Regulamentului în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni.** Astfel, ar fi contrar obiectivului regulamentului, care implică o înaltă protecție a pasagerilor, să se acorde operatorului de transport aerian vizat puterea de a aprecia și de a decide unilateral și în mod definitiv că refuzul are motive temeinice și, pe cale de consecință, să se priveze pasagerii în discuție de protecția de care se presupune că beneficiază în temeiul regulamentului menționat. Prin urmare, în caz de contestare, **revine instanței competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor unui asemenea refuz la îmbarcare.**

În această privință, **Regulamentul în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni se opune unei clauze, conținută în condițiile generale ale operatorului de transport aerian, care limitează sau exclude răspunderea acestuia în caz de refuz la îmbarcare pentru motive legate de caracterul pretins necorespunzător al documentelor de călătorie ale pasagerului, și privează astfel pasagerul de eventualul său drept la compensare.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293